

DENÍK NEŠŤASTNICE

KAPITOLA 1. - JAK TO VŠECHNO ZAČALO.

Můj příběh začal ve druhé polovině srpna, kdy jsem jako přehládlé zvíře potřebovala něco rychle sníst a nejrychlejší se mi jevil nejmenovaný fástfúd, kde se aniž vylezu z auta pěkně a lenivě nacpu. Protože však nejsem pravidelný klient fástfúdů a oni u toho objednávkového totemu strašně spěchali a já nevěděla, co mně to nutí, podlehla jsem nabídce a objednala jakýsi kyblík. Ten jsem si měla schovat na pozdější zvracení. Dodnes mě mrzí, že jsem nepodlehla chvilkovému puzení, že odsud odjedu bez objednávky a ty suverénní mladochy sprdnu, že přece nechodí celý svět do jejich nejmenovaného fástfúdu a že ne všichni vědí, co všechno si tam lze objednat.... a to doslova (viz později v textu).

A vesmírné karmické soukolí se tak dalo do pohybu... z toho kyblíku mně bylo zatraceně špatně a za 3 dny se dostavily i další potíže, a to na WC.

Vzhledem k tomu, že jsme měli odjet do Chorvatska, celou záležitost jsem v sobě silou (velkou silou) vůle potlačila, takže se podařilo odjet a já si říkala jako král Šalamoun "I toto jednou přejde". Šalamoun i já jsme se ale mýlili...

Přestože jsem byla plná optimismu, raději jsem skoro celou cestu řídila, aby adrenalin udržel moje útroby na uzdě. Na místě jsme byli v rekordním čase.

Konečně jsem si oddechla a uvolnila se... a s tím se uvolnily i moje útroby. Bylo to strašné, byla to salmonelóza a trvalo to týden. Přežila jsem. Ten kyblík by se byl opravdu hodil.

Sotva mně bylo trochu líp, uvědomila jsem si, že je třeba začít odpočívat na slunci. Bylo krásně, pofukoval větřík, voda jako čaj, takže jsem si ani nevšimla, že mám barvu jako sele. Samozřejmě takové to na rožni. A muka se vrátily, jen v jiné podobě.

Sotva mně bylo trochu líp, uvědomila jsem si, že jsem ještě neužila dovolenou a spěchala po skalách k vodě. Tu díru jsem fakt neviděla... a ani nevím, jak se stalo, že jsem najednou v ní ležela, a to tak, že jsem v ní úplně zmizela a trčely mi ven jenom nohy se sandálama. Pikantní fakt byl, že jsem byla na nudapláži. Ale klobouk a brýle mi zůstaly...

Nikdo mě v té díře nemohl vidět... Ta džuzna měla přesně velikost mého těla, takže jsem se nemohla pohnout ani o milimetr, nehledě, že ty skály strašně škrábaly. Asi bych čekala, až si mě rozeberou supi. Naštěstí to viděli nějakí lidé z lodě a zavolali ve všech světových jazycích pomoc.

Vytahování z díry bylo pro mě krajně ponižující. Chápete, že?

Na obrázku vidíte tu díru. Až teď si uvědomuju, že jsem do ní padla v souladu s rituály starodávného čínského pohřbívání podle Feng shui, to je nohama na jih, tedy k moři, a hlavou na sever...

Opravdu jsem potom byla pokorná, protože kromě obražených křížů a oděrek se mi nic nestalo. Velebila jsem nebesa a děkovala upřímně na všechny strany.

Domnívala jsem se, že to byl průšvih do třetice a uklidnila se. Ale ne. Ještě to neskončilo. Druhý den ráno jsem se probudila a měla opary po celé puse. Vypadala jsem jako po botoxu, tedy úžasně. Tady nepomohl ani klobouk a brýle...

Rychle jsem přepočítala události a vyřadila spálení, protože to je jasné, to se nepočítá. Takže opar byl do třetice všeho zlého a teď už bude klid. Ale nee.

Taková blbost. V práci jsem šla pravda trochu rychleji a netrpělivěji na WC. A zvrtila se mi noha. Taková blbost.... no a teď sedím doma, nohu mám v nechodící sádře a moji kluci, manžel a syn, mi musí pomáhat i na záchod, prostě všude. Poděkovala jsem nebesům, mohlo to dopadnout samozřejmě mnohem hůř... a taky jsem odečetla ten opar, to se přece nepočítá... Takže teprve teď to bylo do třetice všeho... Doufám...

Takovou sérii šťastných událostí jsem ještě nezažila... vždyť jsem mohla zničit sedadla u našeho skoronového auta, vždyť jsem se mohla spálit mnohem hůř, vždyť jsem se v té jámě mohla přizabít, vždyť ten opar mohl být pásový, vždyť jsem při tom pádu mohla narazit hlavou do sloupu a zlomit si vaz, vždyť...

Sádru mám na 3 až 4 týdny. Už jsem si zvykla. Už nebečím zoufalstvím, už jsem zjistila, že jsem postradatelná a že nemusím mít všechno pod kontrolou...

Dalo mi to ale zabrat.

KAPITOLA 2. DEN PRVNÍ – SETKÁNÍ S REALITOU

V nemocnici mi řekli, že to bude na 3-4 týdny. To TO znamená sádru. Tedy bezmoc, ponížení, zoufání, sebe litování, tloustnutí, zuřivost, beznaděj... no doplňte si sami.

Sedím doma, smutně koukám z okna a rekapituluji události posledních dní.

Není to sen, je to tak. Po sérii nešťastných událostí jsem si zlomila nějakou kost vedle nártu, mám sádru a jsem totálně odkázaná na pomoc okolí. V nemocnici sice říkali, že se jedná o kůstku, ale já s tím nesouhlasím, protože když mi nohu srovnávali, bolelo to jako řádná kost (klidně bych řekla stehenní) a ne nějaká kůstka.

Pan doktor mi nohu vyvrátil tak, že jsem viděla vlastní šlapku a na moje ječení reagoval podrážděně, že musí dostat nohu do sádry v přirozené poloze. No nazdar, já mám tedy jinou představu o přirozených polohách. Copak vy si někdo vidíte vleže šlapky? Toto by podle mě podivilo ostříleného jogína i praktikanta Kámasútry.

Strašně jsem se litovala a bečela nad sebou smutkem. A to byl teprve začátek. Před odjezdem z nemocnice jsem nafasovala berle a začala svět vidět zase růžově. Jelikož mám opravdu skvělou schopnost imaginace a asi i velké sebevědomí, viděla jsem se, jak běhám o berlích vzhůru dolů, uklízím, peru, v autě lítám zdravou nohou po všech 3 pedálech a jedu do práce a dokonce poskakuji lesem a nacházím hříby a bedle, jelikož zrovna konečně začala houbařská sezóna.

Obloha ztmavla v momentě, když jsem se pokusila před odjezdem z nemocnice dopravit s berlema na WC. Nešlo to. Neudělala jsem ani krok. Už jste to někdy zkoušeli? Nakonec jsem tam musela vyrazit i s vozíkem. Ale běda, ukázalo se totiž, že v nemocnici na příjmu úrazů nemají WC pro invalidy!

Vzpomněla jsem si na architekta, který když zapomněl na záchody v kasárnách ve Vídni, spáchal sebevraždu... Kde je dneska čest a profesní hrdost!?

Vyčurání mě stálo poslední zbytky sil a sebevědomí. Ještě že ty záchody byly tak malé,

že jsem je vlastním tělem zcela zaplnila, takže tam vlastně ani nešlo někam upadnout. První zkušenosti s postiženým tělem byly hrozně. Zjistila jsem, že se bez pomoci ostatních neobejdu. A to jsem ještě nedávno žila v bludu, že se neobejdou oni beze mě!

Ne, lépe řečeno, žila jsem v klamu, že by se beze mě zastavil chod části světa.... Moji dva kluci by život bez mé pomoci a organizace rozhodně nezvládli. Kočky by umřely hlady, pes by totálně zvlčil a potom taky pošel (možná by napřed sežral ty kočky), domácnost by zamořila špína a pavouci, a konečně by zkolabovala i firma, kde pracuji... Byla by to katastrofální řetězová reakce a kdoví, kde až by se ten úpadek z mé nepřítomnosti zastavil.

Hned druhý den jsem odložila pokusy s berlemi a přesedla na invalidní vozík. Nicméně berle jsem neodepsala úplně, budou se hodit jako ukazovátka, případně na házení po našem pubertálním synovi, který velmi rychle pochopil situaci, když zjistil, že ho nedoběhnu. Doslova.

Ten den jsem se hodně naučila. Seznámila jsem se s novými osobnostmi mé osoby a nemusím říkat, že mě svojí povahou docela překvapily. Taky jsem ještě nikdy neřekla tolikrát za den prosím a děkuji. A usmírují si vesmír, budu na to teď mít dostatek času...

KAPITOLA 3. - DEN TŘETÍ - DEN PŘESVĚDČENÍ „VŠECHNO ZVLÁDNU“

Ráno jsem se probudila s pocitem pevného přesvědčení, že to zvládnou, že rozhodně nejsem žádné béčko a že jsou na světě přece mnohem horší věci.

Ten den jsem se umytá, čistě oblečená, učesaná a rozjásaná vrhla do kuchyně a vsedě jsem, za pomoci vynalézavosti, přirozené inteligence a gymnastické mrštnosti, kterou by mi jistě záviděl i sám Houdini, usmažila řízky v trojobalu, houbovou omáčku, knedle a salát, nakrmila kočky, psa i rybičky a vrhla se na úklid v kuchyni.

Občas jsem sice měla před očima záblesky z různých komedií, kde se odehrály krkolomné pády z invalidního vozíku, ty jsem ale rychle zaplašila, mám to přece dobře spočítané a tentokrát to do třetice všeho „dobrého“ přece bylo... pamatujete?

Na nádobí jsem se pak vrhla na jedné noze a k vozíku připevnila chlupatou prachovku na tyčce... Zjistila jsem totiž, že z vozíku získáte úplně jiný úhel pohledu na svoje okolí. Rozhodně všem doporučuji, aby doma občas změnil úhel pohledu a projeli se na vozíku nebo se i proplazili, na což se rovněž chystám.

Uviděla jsem totiž, co byste rozhodně nikdo doma nechtěli, a ve víru šílenství jsem se jala brousit po celém domě s chlupatinou na tyčce. Když jsem byla hotová, šťastně jsem se uvolnila a zavrátila hlavu. Můj pohled spočinul na stropě. A to se nemělo stát. Uviděla jsem, co byste rozhodně doma nechtěli mít... Všude se houpali, předlí a jen tak posedávali, lelkovali a rozmnožovali se (!) pavouci. Tady už ale byla i prachovka na tyčce krátká. Musel posloužit manžel.

Odpolední víkendovou siestu jsme strávili odchytem pavouků... Byla jsem nadšená. Manžel naopak, ale poctivě dostal svému slibu „v dobrém i ve zlém“.

Na sklonku dne jsem celá spokojená a unavená konstatovala, že takový generální úklid bych neprovedla ani při plném zdraví. Musím to ještě promyslet, zatím nemám jasno, jak je to možné, odporuje to totiž nám známým fyzikálním zákonům a vnímání prostoru a času.

Už to mám!

Kdysi jsem se učila podle čínské filozofie o tak zvaných třech hercích – člověku, prostoru a času – a jejich vzájemných vztazích. Starodávni moudří Číňané vyzorovali vztahy mezi těmito herci a tvrdili, že tito herci tvoří jednotu a že harmonie nastává, když jsou všichni tři v rovnováze a přibližně stejně velcí (vyjádřeno v kruhovém grafu). Jakmile se jeden z herců zmenší, ostatní zareagují a zvětší se. A obráceně, když se jeden z herců zvětší, ostatní se zmenší.

Vesmír je dokonalý. Poslední dobou jsem měla velmi zvětšený prostor a taky to moje JÁ pěkně bobtnalo. Na úkor chudinky času. Vesmír vždy hledá rovnováhu, babičky by řekly zlatou střední cestu. Když jste moc vpravo, hodí vás to potom doleva. Však to znáte...

Takže moji herci se přeskládali takto:

Razantně se zmenšil prostor - sedím na vozíku a mohu tak leda po domě. Na nějaké lítání po lese, městě, nákupech, výletech, cestování, a jiných aktivitách mohu zapomenout. Zvětšil se čas - jejda, najednou mám čas. Kdy to bylo naposledy? Bože, ani si nepamatuji... Mohu dělat věci, na které jsem předtím neměla čas! Jak je to možné???

A co člověk? Dneska jsem veliká, mocná, všechno zvládnou... A když ne já, stačí ukázat berlou nebo metlou a manžel a dokonce i náš adolescent kmitá a plní moje přání. Jsem přece v jejich očích chudák! Kdyby jenom tušili... Kdybych jenom tušila já...!

KAPITOLA 4. DEN TŘETÍ – DEN REVOLUCE A SMUTKU

Věděli jste, že nejen zvířata, děti, ale i adolescenti dokáží perfektně vycítit náladu a situaci a hned toho využít, v tomto případě zneužít, ve vlastní prospěch?

Probudila jsem se do pošmourného rána. Léto je pryč, zima je tady. Běda! A co to mám kruci na té noze pod peřinou? Panebože (rouhám se), ještě určitě minimálně 4 týdny, 4 týdny zoufalství, nemotornosti, závislosti, nudy, stereotypu, určitě aspoň 5 kg na váze navíc,... A co když to nesroste? Říkali přece, že tahle kost blbě srůstá, co když mám odvápnění, co když dostanu zánět žil, trombózu, co když se ráno neprobudím, co když ...

A 3 herci se přeskupili. Rozhodla to hlava.

Jsem ve vězení - prostor se hned zmenšil na kobku.

Je to hrozná nuda - čas se zvětšil a táhnul až k Neumětelům

Člověk - tedy JÁ - no na toho už ani nezbylo místo. Všechno vytlačil ten obrovský čas. Navíc strach a negace dokážou člověka totálně zneškodnit, ponížít, odstavit, vyřadit.

Dnes jsem sama se synem. Celý den. Nepiju a nejím, abych nemusela na záchod. Chápete...

Je zajímavé, jak ten milý hoch ve složitých letech rychle vycítil moji náladu. Ne, nelitoval mě. To jste na omylu. Začal mě týrat! Dělal, že mě neslyší, nechával mě čekat v nemožných polohách a situacích, vozil mě strašně rychle sem a tam a měl z toho velký humor, když jsem hrůzou ječela.

V duchu teroru se nesl celý den. Drobná příkoří, odmlouvání, neposlušnost až vysmívání typu „dožeň si mě“, „tak mě prašti“, slovíčko NE zaznělo ten den alespoň 100x. Chtěla jsem po něm házet berlema, ale byl příliš mrštný.

A zvířata se přidala na jeho stranu! Běda, kočky mě sužovaly kvůli žrádлу, křížily mi cestu před vozíkem i za vozíkem a nakonec se servalý a do všeho zatáhly i našeho psa. Byla z toho mela a pes z toho nevyšel vítězně. Kočky se spikly a šly mu po krku společně.

Dnes jsem zůstala celý den v pyžamu. Neumyla jsem se, ani neučesala. Neuklízím, nevařím. Mám přece zlomenou kost v noze. Jsem nešťastná.

Vysvobodil mě až manžel. Jeho příchod byl jako balzám na duši. Ovládla jsem se a nežalovala. Ale přišla jsem na objev: Lásky dokáže pohnout všemi třemi herci! Najednou je kobka tatam, čas není důležitý a já se začínám cítit zase jak já, vlastně JÁ.

A to všechno způsobila LÁSKA.

KAPITOLA 5. DEN TŘETÍ, ČTVRTÝ, PÁTÝ... OBJEVY

Moje máma říkala i v 92 letech a na vozíčku, že se pořád učí něco nového. Obdivuhodné. Tak se snažím pořád něco nového učit a pravda je, že taková noha v sádře se může stát tlustou výukovou učebnicí...

Věděli jste třeba, že nám ve škole ve fyzice neřekli všechno?

Tak například existuje zákon, že když se na nezabrzdném vozíčku pokusíte zvednout ze země smítko, přepadnete na břicho s 90% jistotou.

Nebo ten problém s časem. Jak se vlastně přišlo na to, že den trvá 24hodin a hodina 60 minut, a tak dále? Zkuste si sednout na vozík a zjistíte, že to tak nemůže být! Pro mě se od teď čas měří tím, jestli běžím, sedím nebo spím. A tvrdím, že hodina nikdy není stejně dlouhá...

A mám nové poznatky i z biologie!

Věděli jste třeba, že vyhození pavouci si vždycky podobně jako holubi najdou cestu zpět domů? A že inteligence přírody je nepřekonatelná? Jsou teď zašití tam, kde skoro nejsou vidět a nelze na ně dosáhnout! Poučili se totiž.

Věděli jste, že se na vozíku neotočíte ani ve velkém prostoru, pokud si za vás lehne kočka? A musí to být kočka, ne pes, ani člověk. Kočky jsou flegmatické a dělají si, co chtějí a když prostě nechtějí, tak sedíte na vozíku čelem ke zdi, za vámi leží svéhlová kočka a může to trvat i drahnou chvíli. A neuhne a neuhne, ani když jí najíždíte na ocas, tlapu nebo dokonce na hlavu. Zatím se nepoučili.

A třeba ještě toto.

Učili jsme se, že máme chápavé ruce (od slova uchopit a ne chápat - pochopit) a opice mají chápavý ocas. Já jsem objevila, že může být chápavých mnohem víc končetin a částí těla. Tak třeba: nohy, zuby, ucho-rameno, paže-břicho, brada-hrud', koleno-koleno...

Nebo třeba z psychologie...

Věděli jste, že když si povídáte s lapiduchem u sádrování vlastní nohy, může se ten bodrý muž zapomenout a vyrobí vám tak těsnou a těžkou sádru, že hrozí, že vám do druhého dne noha odumře?

Stalo se to takto. Jela jsem na kontrolu do nemocnice a rozhodlo se, že dostanu novou sádru. Abychom v sádrovně nemlčeli, začala jsem hovor na nějaké triviální téma. Ten muž ale pookřál a začal povídat a povídat. Byly to vodopády a celá historie této planety a jeho rodiny. U toho hladil, nebojím se říct, laskal gypsem moji nohu a zasněně vzpomínal. U vyprávění zapáleně nanášel další a další vrstvy, hladil nohu a vůbec nedbal, že tam stojí můj manžel. Výsledkem byla téměř odumřelá končetina. Poučila jsem se.

A co teprve astronomie?

I když se chvílema nudím, rozhodla jsem se, že se nepropadnu až na úroveň televizních seriálů. Sleduji jen poučné reportáže. Třeba o vesmíru.

Zjistila jsem, že hermetické „Jak nahoře, tak dole“ opravdu platí, a to nejen spirituálně, ale i hmotně... Věděli jste třeba, že když sedíte na vozíku, začne se kolem vás zakřivovat časoprostor stejně jako kolem černé díry a že do vás začnou pronikat i věci, kterým byste se normálně ubránili? Zvláště pak typu čokoláda, buchtý, sušenky,... Dojde tak stejně jako u černé díry ke zvyšování gravitace a v důsledku toho k dalšímu zakřivování časoprostoru. A díra roste a tloustne... Je to potom začarovaný kruh. Fyzik by řekl akce-reakce... A chudák černá díra, co všechno asi musí v tom temném chladném vesmíru sežrat! Intenzivně přemýšlím, jak se poučit...

KAPITOLA 6. NEVÍM, KOLIKÁTÝ DEN - FILOZOFOVÁNÍ

Už ty dny nepočítám. Nevím co je za den, ani kolikátého je. Všechno začíná splývat a čas si jen tak plyne. Chromá noha mi umožnila nejen se učit nové věci, ale i filosofovat! Mám teď dostatek času, abych se zabývala takovou naprosto nepraktickou věcí, jako je dumání, přemítání, hledání podstaty a smyslu života, zkrátka filozofování.

Kromě toho jsem v přirozené reakci na jízdu na vozíku v proudu času domácností do hloubi duše pochopila funkcionalismus. Věděli jste, že ten vychází z učení Aristotela? Rovněž ale spirituálně uznávám Platona, který mně přijde oduševnělejší a jeho filosofie dává větší naději. Mimo jiného totiž tvrdil, že se tady nejedná o pravou realitu, pouze o její odraz. Hned mi připadá moje situace snesitelnější!

Samozřejmě, že při krkolomné jízdě plné zatáček, předmětů a dekorací jsem si vzpomněla i na minimalismus. Jen se podivuji, že něco, co objevili Číňané před pár tisíci roky a zahrnuli do své filosofie Feng Shui, dnes vidíme jako moderní novinku! Minimalistické pojetí prostředí dotáhl k dokonalosti syn, který v den, kdy se mnou osaměl a měl mně pomáhat, vyhlásil tak zvanou Koreu. To je jeden hrnek, jedna lžička a jedna miska na celý den. Samozřejmě bez umývání!

Nebudu si hrát na hrdinu, prošla jsem i fázemi existencialismu a dokonce nihilismu a často vzpomínala na prokleté básníky a jejich revoltu a vzdor proti snad všemu.

Jako to Oshovo semínko lotosu jsem pomalu klesala na dno do bahna, abych se tam mohla vyválet, odrazit a vyrůst až nad hladinu a tam i snad vykvést a potěšit svoje okolí.

Tehdy jsem si uvědomila, že se jedná o přirozený proces, takže je vlastně všechno v pořádku. A taky se říká, že všechno je jak má být. S tímto výrokem ale vzdorovitá část mojí osobnosti tak docela nesouhlasí, protože tvrdím, že kdyby to včera bylo jinak, nemuselo to dnes být, tak jak to je. No a nějaký drzý hlas někde uvnitř mi na to říká - no, a co když i včera vše bylo tak jak to má být? Nebudu se dohadovat, mohla bych z toho zešílet. Tolik času zase nemám...

A taky se říká, že všechno zlé je k něčemu dobré. S tímto bych skoro souhlasila, nebýt toho dotěrného hlasu, který mi podsouvá, že dobré pro mě nemusí být dobré pro okolí. Ne, tady se tím taky nebudu dlouze zabývat, na to taky není dost času!

V úvahách jsem se dostala až ke zpytování svědomí, proč se mi to vlastně stalo??? Náhoda? Nějaký trest? Ochrana před ještě horšími událostmi?

Náhodu vylučuji rovnou. Dovedete si představit to šílené číslo při výpočtu pravděpodobnosti takové výživné série šťastných náhod? Ne, to nepadá v úvahu. To by Bůh musel hrát v kostky opravdu ve velkém. Hotové Las Vegas...

Trest? To už je jiná! Moderně tady na západě říkáme karma, taky zvrtný účinek, fyzikálně akce-reakce a podle babičky „jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“. Asi jsem do lesa volala pěkné sprostárny... Je čas přijmout zodpovědnost, i když úplně nevím za co. Ale vzhledem ke sklonům k seabemrskáčství se vždycky něco najde!

No, když se na to celé podívám z tohoto úhlu pohledu, zavinila jsem si vlastně všechno sama! Proč jsem čuně lezla do fášťůdu? Proč se na slunku nenatřu, vždyť to dá rozum! Proč nedávám bacha a padám ze skal? Proč doprčic nehlídám, jak chodím a kam šlapu? Vesmír se určitě drží za čelo a odvrací zrak...

Existuje zajímavá teorie, která říká, že když se nám něco negativního přihodí, to co následuje, je to, co se máme naučit nebo dorovnat. Stejně si ale myslím, že to byl anděl strážný, který mě zlehka popostrčil, abych neprovedla něco mnohem horšího. Sedím tady v klidu a plynutí času a venku mezitím běží velký svět - velké události, zvraty, novinky, pády a vzestupy, pohromy, nová setkání, zrození, loučení,... Kdo ví, co bych v tom víru světa ještě všeho provedla!

Ano, začínám si zálibně prohlížet chromou nohu, celý svět vypadá hned růžověji a někde ve mně se začíná rodit pokora. Přepadl mě pocit, že všechno je v pořádku a jak má být...

KAPITOLA 7. NEVÍM, KOLIKÁTÝ DEN - SMÍŘENÍ

Teď už vím, že mě můj anděl strážný vlastně zbavil stresu, největšího zabijáka. Jsem klidná jako želva, nemám kam spěchat, všechno se začalo skládat samo, nic nemusím.

A tento částečně hypnotický stav způsobil, že se ve mně začalo rodit semínko lásky k sobě samé. Začala jsem mít čas na svůj vnitřní prostor... Vnější prostor a čas se staly nepodstatnými, a tak vyrost člověk, tedy JÁ. Pamatujete si na 3 herce?

Slíbila jsem si, že se začnu o sebe starat. V touze po šťastnějším přístupu ke své tělesné schránce - dříve bych řekla „v zoufalém boji proti démonu žravosti“ - jsem požádala syna, aby mě koučoval. Už jsem viděla, jak mi syn pomáhá vše zvládnout a asistuje mi, jak si pečlivě chystám malé porce zdravého jídla, jak se mám ráda a pečuji o sebe, jak sedím a šlapu na rotopedu (to určitě půjde i s gypsem na noze...), jak visím na hrazdě a dělám shyby, jak se potím při sklapovačkách, jak.... Ne, fakt jsem ho neměla žádat! Víte, co mně ten drzoun řekl? „Chceš skoučovat? No tak si vlez na váhu a to tě skoučuje samo!“

Pokračovat budu Deníkem skoučované nešťastnice.

